

PLAUJA UN PLĀVĒJI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 1:40-46, 4:28-30, Lūk. 24:4-53, Ap. d. 1:6-8, Mat. 9:36-38, Lūk. 15. nod.

ATMIŅAS PANTS:

„Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem.” (Jāņa 15:9)

Daudzējādā ziņā šīs nedēļas pētījumi ir turpinājums iepriekšējai tēmai. Kristus veidoja garīgos vadītājus noteiktam mērķim – Dieva valstības pasludināšanai. Principiem un metodoloģijai, ko izmantoja Jēzus, ir jābūt garīgajam pamatam kristiešu sagatavošanai mūsdienās.

Citiem vārdiem, mūsdienu vadītāju attīstības teorijām nekad nevajadzētu aizstāt pamatu, ko ir ielicis pats Kristus. Kad vien skaļa reklāma un publicitāte gūst virsroku pār garīgo augšanu, rezultāti ir seklums un garīga sterilitāte. Kad vien cilvēku vešana pie Dieva notiek bez nožēlas, atgriešanas un garīgas pārveidošanās, misija grīļojas. Vadītāju apmācība vadīt locekļu piesaistīšanas kampaņas, mediju iekarošanu un sabiedrisko attiecību pasākumus, nevis sagatavošana garīgai cīņai, noved pie katastrofas. Patiesai evaņģelizācijai un mācekļu veidošanai centrā ir (1) sava grēcīguma atzīšana, (2) patiesa, sirdī izjusta nožēla, (3) mūsu nedalītā garīgā pakļaušanās un (4) nepārvarama vēlēšanās izplatīt dievišķo vēsti citiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. martā!

Ubaga maize

Tuvojoties Kristus aiziešanai no zemes, Viņa rūpes bija saistītas ar mācekļiem, kuriem Viņš nesavtīgi kalpoja un ko dziļi mīlēja. Viņus nedrīkstēja pamest. Lai gan Jēzum pašam bija jāatgriežas uz debesīm, Svētajam Garam tika dots uzdevums nodrošināt garīgu tuvību, ko mācekļi bija baudījuši Viņa klātbūtnē. Kristus norādījumi attiecībā uz Gara darbu bija tik vērtīgi, ka Jānis veltī vairākas nodaļas, lai tos saglabātu. Viens noteicošs elements bija Gara liecība par Kristu, lai gan Gars neliecinās viens. Gara vadībā arī Kristus mācekļi liecinās par Jēzus kalpošanu. Dievs varēja dot uzdevumu eņģeļiem un iztikt bez cilvēku palīdzības, lai izplatītu evaņģēliju. Tā vietā Viņš savam svētajam aicinājumam izvēlējās grēcīgus, kļūdainus, neparedzamus cilvēkus.

Izlasi Jāņa 1:40-46, 4:28-30, 15:26, 27; 19:35, 36! Ko šie panti mums māca par veidiem, kā Dievs un cilvēki darbojas kopā dvēseļu mantošanā? _____

Sarunvalodā evaņģelizāciju varētu aprakstīt kā procesu, kur „ubagi pastāsta citiem ubagiem, kur atrast maizi”. Andrejs šeit noteikti izceļas. Viņa brājs Pētera raksti kādu dienu būs iekļauti Svētajos Rakstos, Pētera kalpošanas hronika ir atspoguļota Apustuļu darbos un Kristus iekļāva Pēteri savu trīs tuvāko draugu lokā. Andrejs nekad nesaņēma šādu pagodinājumu. Neskatoties uz to, viņš saņēma īpašu atzinību par sekošanu Kristus vienkāršajiem norādījumiem, vadot cilvēkus pie Jēzus.

Cik daudzus no Dieva izredzētajiem auglīgajiem traukiem – evaņģelizācijas vadītājus, administrācijas un draudzes vadības locekļus – ar Kristu ir iepazīstinājuši uzticīgi mācekļi, kuru identitāte, cilvēciski runājot, jau sen ir aizmirsta? Lai gan šie cilvēki paši par sevi nebija sabiedrībā populāri, padomā, cik nepilnīgs būtu bijis Dieva darbs, ja viņi nebūtu uzticīgi liecinājuši par Jēzu. Kristus sagatavoja Savus mācekļus lielākiem uzdevumiem, vispirms piedāvājot vienkāršus darbiņus, ko viņi varēja paveikt. Samariete, Filips un Andrejs parāda, kāds spēks ir vienkāršai liecībai un sirsnīgam ielūgumam. Mēs visi esam aicināti darīt tāpat.

Kad Jēzus prasīja pacietību

Izlasi Lūk. 24:47-53, Ap.d. 1:6-8, 16:6-10! Kāpēc bija nepieciešams gaidīt Garu? Kāda bija Gara loma pirmkristiešu draudzes evaņģelizācijas darbā? Kādu iedrošinājumu mūsdienu ticīgie var paņemt no Pāvila pieredzes, piedzīvojot vilšanos? Kādas mācības par pacietību un Dieva noliktā laika gaidīšanu mēs varam gūt no šiem pantiem? _____

Ar sarunām un Savu priekšzīmi Jēzus mācīja mācekļiem pacietību. Sastopoties ar fanātismu, nezināšanu, pārpratumiem un atklātu sazvērestību, Kristus pacietīgi saglabāja savu nostāju. Šāda neatlaidība bija iesakņota Kristus pilnīgā atkarībā no Dieva Gara. Jēzus saprata, ja mācekļi līdzīgā veidā nepiedzīvos šādu atkarību, valstības izaugsme būs nopietni apdraudēta. Bet, ja viņi jau sākumā apgūs šo mācību, viņu nākotnes kalpošana būs lemta debesu sasniegumiem. Tāpēc aizejot Viņa pavēle bija: „Gaidiet!”

Kristus ilgojas, lai arī mūsdienu ticīgie apgūtu šo mācību. Kristieši ar labiem nodomiem, bet pašpārliecināti, kas negrib gaidīt Gara vadību, var sagādāt problēmas sev un Dieva valstībai.

Apustulim Pāvilam bija godkārtīgi plāni, ieejot Bitīnijā. Bet pat stūrgalvīgais Pāvils pakļāvās Dieva vadībai un pieņēma Gara iejaušanos, nevis pretojās tai. Apustulis labprātīgi pieņēma Gara norādījumus, kas viņu sūtīja uz Maķedoniju. Neskaitāmi brīnumi pavadīja viņa pūles šajā vietā. Ja Pāvils stūrgalvīgi būtu sekojis saviem nodomiem, Eiropas misija tiktu uz nenoteiktu laiku apstādināta.

Kā mūsu satrauktais gars var tikt nomierināts, lai pacietīgi sagaidītu Gara vadību? Kādas praktiskas lietas mūsdienu ticīgajiem vajadzētu darīt, lai attīstītu sevi šādu pacietību? Ko pacietība, ar lūgšanām pavadīta uzticība liecina par mūsu attiecībām ar Dievu? _____

Izmantojot autoritāti

Salīdzini šos pantus: Marka 6:7-13, Mat. 16:14-19, 18:17-20, Jāņa 20:21-23!
Ko tie mums stāsta par autoritāti, kāda bija Jēzus mācekļiem? Ko tie nozīmē mums šodien? _____

„Pēteris izteica patiesību, kas ir draudzes ticības pamats, un Jēzus viņu pagodināja kā visu ticīgo pārstāvi. Viņš sacīja: "Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī Debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī Debesīs."

"Debesu valstības atslēgas" ir Kristus vārdi. Visi Svēto Rakstu vārdi ir Viņa vārdi, un tie ir ietverti šajā jēdzienā. Šiem vārdiem ir spēks atvērt un aizslēgt Debesis, tie pasludina noteikumus, ar kādiem cilvēki tiek pieņemti vai atmesti. Tā Dieva vārda sludinātāju darbs kļūst par dzīvības smaržu uz dzīvību vai nāves smaržu uz nāvi. Viņiem ir uzdevums, kura iznākumam ir mūžīgas sekas." (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 413., 414. lpp.)

Kā Tēvs sūtīja Jēzu, tā Kristus sūta Savus mācekļus. Ar Gara starpniecību Tēvs apveltīja Kristu ar dievišķu spēku. Tāpat Jēzus ar Gara palīdzību piešķir Saviem mācekļiem dievišķu spēku, kas atbilstošs viņu veicamajam uzdevumam virs zemes. Nevienam sekotājam nav jābaidās, ka Kristus varētu viņu piekrāpt. Ir nodrošināta ikviena prasme, talants, spēja un spēks.

Dažreiz vadītāji nesaskata ietvertos principus. Kad vien viņi uztic pieņēmumus, nenodrošinot atbilstošu spēku, ir gaidāma neveiksme. Bieži vadītāju nedrošība atklājas kontrolējošā uzvedībā, kas pakļauj citu cilvēku domas, Dieva doto radošumu un individualitāti. Šādi novājinātajam un pakļautajam māceklim neizdodas darboties efektīvi. Tāda uzvedība ir līdzīga diriģentam, kas mēģina spēlēt vienlaicīgi uz visiem instrumentiem, nevis vada orķestri.

Jēzus paraugs šeit runā spēcīgi. Ja kādam jebkad ir bijušas tiesības uz autoritāti un uzvedības noteikšanu, tad Jēzum noteikti tādas bija. Taču Viņš piešķīra autoritāti citiem, uzdeva viņiem strādāt, pašam klāt neesot, kur Viņa vienīgā ietekme bija pamācības un paraugs, un sūtīja viņus kalpošanas un liecināšanas darbā.

Pļāvēji

„Un, kad Viņš Jaužu pulkus redzēja, sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā avis, kam nav gana. Tad Viņš saka uz Saviem mācekļiem: "Pļaujamā daudz, bet pļāvēju maz. Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus Savā pļaujamā.”” (Mat. 9:36-38) Kādu svarīgu vēsti mēs varam paņemt no šiem pantiem sev un uzdevumam, kas ir mūsu priekšā? _____

Garīgā raža ir pārpilnībā, bet nepietiek pļāvēju. Sirds augsne bija sagatavota, garīgā sēkla – iesēta, tā bija sadīgusi, bagātīgais mitrums un saules gaisma bija veicinājusi neticamu augšanu. Nobriedušās dvēseles gaidīja pļauju, bet kur ir pļāvēji? Izmantojot vienkāršas, viegli saprotamas vārdu ainas, Jēzus mēģināja iedvest aizrautīgu dedzību.

Reizēm kristieši priecājas par sadraudzību ar citiem ticīgajiem un veido savas grupiņas, akli paejot garām tiem patiesības meklētājiem pasaulē, kas ir nobrieduši pļaujai. Varbūt nesaprotot savu atbildību Dieva priekšā par bojā ejošajām dvēselēm, viņi ir aizņēmti ar draudzes pasākumiem, civilo atbildību, uztura nodrošināšanu un citiem vērtīgiem projektiem, kas domāti pašreizējā stāvokļa saglabāšanai. Šīs, bez šaubām, ir labas lietas. Draudzes locekļi, kuriem ir labi nodomi, reizēm apšaubā evaņģelizācijas vērtību vai izsaka šādu viedokli: „Mācītāj, šī evaņģelizācijas lieta ir pareiza, bet vai mums nav vajadzīgas programmas cilvēkiem, kas jau ir draudzē?”

Šis ir pietiekami godīgs jautājums, lai gan mums ir arī jājautā: „Vai Jēzus kādreiz sūdzējās par labības glabātāju trūkumu?” Nē, Viņš lūdza, lai būtu „vairāk pļāvēju”.

Kā mēs varam atrast pareizo līdzsvaru, kalpojot draudzes locekļu vajadzībām un vienlaikus nepametot novārtā misiju? _____

Pazudis un atrasts

Ar mācīšanu un personīgu priekšzīmi Jēzus mācīja Saviem mācekļiem biedroties ar grēciniekiem, pat tik bēdīgi slaveniem kā prostitūtas un nodokļu iekasētāji. Kā gan vēl viņi varētu darīt par mācekļiem visu pasauli? Viņa mācīšana bija bieži vērsta uz šiem grēciniekiem. Nosaucot viņus par „pazudušajiem”, Kristus parāda, cik Viņš bija žēlsirdīgs. Viņš varēja nosaukt viņus par „dumpiniekiem” (viņi noteikti tādi bija) vai „samaitātiem”. Tā vietā Viņš izvēlējās apzīmējumu „pazudušie”.

Vārds „pazudušie” nesatur tādas pašas negatīvas blakus nozīmes, kādas ir šiem citiem vārdiem. Tā vietā, lai nosodītu kritušās dvēseles, mums vajadzētu sekot Kristus paraugam. „Pazudis” ir cēlsirdīgs apzīmējums, jo uz meklētājiem gulstas liela atbildība. Noniecinošas piezīmes atstumj pazudušos. Neitrāla valoda izsaka pieņemšanu un parāda, ka attiecības ir iespējamās. Tāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem ne tikai valodā, kā runājam, bet pat vārdos, kā domājam, jo mūsu domas lielā mērā ietekmē mūsu attieksmi pret citiem.

Visā evaņģēlijā Jēzus iedrošina ticīgos kļūt par meklētājiem. Viņš grib, lai mēs mīlam un meklējam pazudušos, neskatoties uz to, kādi cilvēki viņi ir vai kādu dzīvi viņi dzīvo.

„Šī ir tā kalpošana, ko Kungs noteicis: „Kad atraisa kalpības jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem jūgu [..], kad tu [..] neatraujies no sava tuvākā.” (Jes. 58:6, 7) Ja jūs paši savās acīs būsiet grēcinieki, kurus izglābusi vienīgi debesu Tēva mīlestība, tad būsiet saudzīgi un iejūtīgi pret tiem, kas cieš grēka dēļ. Tad tiem, kas ir nelaimīgi un vēlas atgriezties, jūs nestāsieties pretī ar skaudību un nosodījumu. Kad jūsu sirdī būs izkūsis egoisma ledus, tad kopā ar Dievu spēsiet just līdzī un dalīties priekā par pazudušo dvēseļu glābšanu.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 210., 211. lpp.)

Izpēti Lūk. 15. nodaļu! Kāda būtiska vēsts izteikta šajās līdzībās? Ko šai vēstij vajadzētu mums stāstīt par to, kā Dievs raugās un pazudušajiem un kāda ir mūsu atbildība pret viņiem? _____

PIEKTDIENA, 21. MARTS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļas „Pēdējais ceļojums no Galilejas” 488.-496. lpp., „Kurš ir lielākais?” 436.-440. lpp., grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļas „Lielais uzdevums” 25.-34. lpp., „Vasarsvētki” 35.-46. lpp., „Gara dāvana” 47.-56. lpp.

„Mācekļi izjuta savas garīgās vajadzības un lūdza Kungu pēc svēta svaidījuma, kas tos darītu derīgus dvēseļu glābšanas darbam. Viņi nelūdza svētības tikai sev. Tie izjuta atbildību par apkārtējiem ļaudīm, jo saprata, ka evaņģēlijs jāpasludina visā pasaulē, tāpēc pieprasīja spēku, ko Kristus bija apsolījis.” (E. Vaita „Apustuļu darbi” 37. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus principus no Kristus mācīšanas metodoloģijas vajadzētu izmantot mūsdienu mācekļu skolotājiem? Iedomājies, kā šāda apmācība varētu notikt tavā draudzē!

2. Ceturtdienas pētījumos mēs aplūkojām jautājumu par valodu un to, kā tā tiek lietota. Padomā par vārdiem, ko mēs, septītās dienas adventisti, bieži lietojam. Lai gan mums var būt savs viedoklis, padomā, kā citi, kas nepazīst mūsu terminoloģiju, varētu saprast šos vārdus. Kādos veidos mums vajadzētu būt uzmanīgākiem, izvēloties vārdus, īpaši sarunās ar tiem, ko gribam aizsniegt?

3. Kā ir ar tavu vietējo draudzi? Vai tā ir vairāk vērsta uz sevi un savām vajadzībām vai uz misiju? Kā pievēršanās misijai var palīdzēt draudzei? Citiem vārdiem sakot, ja tava draudze būtu vairāk vērsta uz liecināšanu un misiju, vai tā varētu būt mazāk nobažījies par savām vajadzībām? Kā citu cilvēku aizsniegšana varētu atrisināt šīs vajadzības?
